

Letna plača 2 gold.
Družtveniki dobivajo
list brezplačno.

Delaj, nabiraj, pomnožuj.

Učitelji, dijaki in
nepremožni kmetovalci
plačujejo le po 1 glđ.

SLOVENSKA

ČEBELA.

Družbeni list za prijatelje čebelarstva
po Kranjskem, Štajarskem, Koroškem in Primorskem.

Obseg: XXVI. Občni zbor avstrijskih in nemških čebelarjev v Erfurtu 1881. leta. (Dalje).
— Čebelarstvo v Kaplandu. — Mala statistika. — Dopisi. — Kratak životopis
r. g. Lukeža Porente.

XXVI. Občni zbor avstrijskih in nemških čebelarjev v Erfurtu 1881. leta.

(Dalje.)

Čudno se bode komu zdelo, tako začné govornik, da govorim o premakljivem delovanji v pričo njegovega začetnika, g. Dzierzona. A jaz ne mislim premakljivega delovanja niti hvaliti niti grajati, tudi ne o tem koga podučevati, ker tú sedijo izvedenci, marljivi čebelarji, ki so v vsem tem temeljito podučeni. Želim pa besedo spregovoriti o toliko goljufanih nadih, ki jih marsikdo od premakljivega delovanja ima in znabiti čuda pričakuje, pa izid je slab, nade vničene, in le zguba časa in dobička žalosten nasledek.

Kdo pač je tega kriv? Mar li panj s premakljivimi satniki? Gotovo ne; ampak kriva je nespamet in nevednost čebelarjev. Marsikdo misli, če ima le nov panj, da bode kar deževalo medú in dobička; mogoče pa, da nima nobenega zaumena od premakljivega delovanja. Bral ni nič, društvenih shodov ni nikoli obiskoval, pri izvedenem čebelarji se ni učil; od kod pa potem umno delovanje, brez kterega ni dobrega vspeha? Zato tudi se vedno poterduje beseda g. Dzierzona: „Premakljivo delovanje v rokah nevedneža je dvorezeči nož v rokah otroka“. Da, pač; zato naj vsak čebelar si dobro k sercu vzame beseda družega mojstra, Berlepša namreč: „Učite se čebelarstva znanstveno, če ne, ostanete mojstri-skaze svoje žive dni“, imejte že panj, kakoršen hočete. — Po dobičkariji, nespametnem ravnanji se ne napreduje i. t. d. ter konečno želi, da bi od vlade plačani potovalni učitelji od kraja do kraja hodili ter podučevali ustmeno in dejansko.

G. Ilgen govori o nekem novem Bencevem panji, in Bencevem navodu ter pripoveduje, da Benc je hud sovražnik premakljivega delovanja. Njegov panj je tako narejen, da je med gnjezdom in prostorom za méd puščen

prazen prostor. In tú je vsa skrivnost. Čebele namreč naglo zadelajo prazen prostor s satovi, kateri se potem izrežejo. Da tako nastane prazen prostor, da se čebele trudijo, ga berž spet zadelati, i. t. d. se umé samo po sebi. In s tem se doseže sedemkrat veči dobiček, kakor s katerim koli panjem. Govornik konečno pravi: Bence zaterduje, da se z njegovim panjem dobí sedemkrat veči dobiček, kakor z drugimi; meni pa je ta panj prinesel sedemkrat nič. Štiri leta sem se z njim vkvarjal, pa vse naj skerbnejše skušnje so mi spodletele. Misel je nesrečna in Bencev panj premakljivega satovja ne bo nikoli nadomestil in tudi ne spodrinil.

Nek čebelar s Pozanskega svetuje, da naj si prizadevajo prav priročen panj sestaviti, da bode tudi manj podučén zamogel z njim čebelariti. Sam že tak panj sestavlja ter razkazuje na svojem klobuku njegovo napravo.

G. Gönner iz Elzacije pravi, da panj za priprostega malega posestnika mora biti tudi priprost, kolikor mogoče, da se prav lahko z njim dela ter se ga kmetovalec rad poprime. Dalje, da tak panj ne smé biti drag ter morajo čebele v njem dobro prezimovati. Govornik priporoča v ta namen Elzaske slamnate panje, ki so štirivogelni s pokrovom. Ta je prav priprost in čebele prav dobro v njem prezimujejo.

G. Klausmeyer priporoča, da naj si vsi umni čebelarji po moči prizadevajo zatirati nevednost, ki je mati vsega nespametnega delovanja. V to naj se snujejo mala društva po deželi (podružnice), do katerih kmetovalci laglje prihajajo ter se podučujejo o naj potrebnish rečeh.

S tem so bile obravnave prvega dneva končane. Sledilo je potem skupno obedo; pri tem napitnice z navadnimi in nenavadnimi govori, kakor je že o taki priliki povsod navada. Po obedu so se razkazovale imenitosti mesta in raznih naprav. Na večer je bila veselica v Vogel-novem vertu, ktera je po popisu časnikov presejala vse, kar se je do zdaj kje zborovalcem ponujalo. Daljni popis opuščamo, ker nima za nas in naše oddaljene bralce nobenega pomena.

Drugi dan obravnave se je začel s prašanjem: Ima li novo čebelno pléme (kavkaziška čebela) kako vrednost za čebelarstvo; oziroma, katero pleme je naj boljše za prenovljenje naših domačih plemen?

Poročevalec je bil g. Hilbert, ki obeta prav o kratkem obravnati. Pri napravi novega čebelnjaka sem si prizadeval vse razne plemena dobiti. Kavkaziška čebela, ktero sem po ruskem derž. svétu Buttlerowu prejel, se ni poterdila. Nič boljše ni bilo s tremi panji, ki sem jih od g. Günther-ja dobil. Značaj kavkaziške čebele se lahko v treh besedah izreče: Pohlevna, lena in neplodna. Res ta čebela ne pika, ali če jo plodimo z nemško čebelo, si izredimo pravega zlodja, ki pika kakor besen, da ga smemo komaj še od dalječ pogledati. Kar se tiče marljivosti, moram očitno izreči, da je to pleme naj bolj leno, kar jih poznam. Enako je s plodivnostjo. Mojih pet panjev s kavkaziško čebelo se je začelo naj pozneje razvijati, je pa zato naj pred nehalo. Medú panji niso nobenega imeli. Čemú tedaj vpeljevati tako zani-kerno pleme? Poročevalec je že večkrat svoj glas povzdignil, da nikar dragega denarja proč metati za slabo blago. Kdor se s kavkaziško čebelo še ni soznanil, naj tega tudi nikar ne poskuša.

Še moram omeniti, nadaljuje Hilbert, laško in cipriško čebelo. Tudi laška čebela za križanje z nemško se pri njemu ni poterdila; matica je premehkuzna. Bolj čist rod, kakor si je prizadeval odrejevati, več zgube je imel.

Cipriška čebela se je za križanje z nemško še naj bolj poterdila in tudi naj dalje živi. Vendar samih cipriških čebel bi ne hotel imeti, ker so prehudobne; kot polutanke z nemško čebelo so pa prav dobro blago. (Opomniti moramo, da je g. Hilbert v tej reči skoraj vselej prenagel in preojstro sodi; potem se mu oporeka od vsih strani. Vredn.)

Oglasi se za g. Hilbertom podpredsednik g. Vogel ter poterduje, da kavkaziška čebela je prav pohlevna. Tudi mora izreči, da čebele, kakor sicer vsa živalna plemena, enega in istega plemena niso vse enake — izjeme so povsod; zato misli, da je g. predgovornik po nesreči ravno naj slabejše panje dobil. Res mora pripoznati, da kavkaziška čebela ni za njegov kraj, ali to ravno zarad nasprotnega vzroka. Kavkaziška čebela je silno rodovitna, rodovitnejša še kakor pustinka ali resna čebela (Heidebiene), ravno zato pa tudi ne nanaša veliko medú. Meseca avgusta so bili panji prenapolnjeni čebel, žalibog — brez jesenske paše. Pri križanju z nemško govornik tega ni skušal, da bil bi zarod hudoben, besen. Všaka kavkaziška čebela, ki rada pika, ni več čiste kerví, ampak kakor si bodi že pokvarjena. Kavkaziška čebela prezimuje pri nas prav dobro; v naj hujši zimi je mirna in pokojna, kakor nobena tako. Prepričal se je, da daje kavkaziška čebela križana z laško naj boljši zarod. G. Vogel tudi misli, da kavkaziške čebele niso posebno pleme, ampak so polutanke iz nemške in egiptovske čebele. (Kako nasprotne misli o enem in istem plemenu! Vredn.)

Mnogo zborovalcev je z govornikom enakih misel ter je imelo s kavkaziško čebelo enake skušnje.

G. Hansen s Petersburga je skušal, da je kavkaziška čebela prav marljiva in delalna, samo medú res premalo nanosi, bodisi zato, ki je prerodovitna ter se s tem naj bolj peča, bodisi zato, ker zarad mnogo mladine tudi več medú potrebuje. V preteklem letu se je pa nekoliko boljše obnašala, kakor pred, vendar dobiček na medu, pa ni večí, kakor pri nemški čebeli. Kar je pri njih gerdo in graje vredno, je le njih ropoželjnost, njih tatvina. Naj boljše panje napadati in oropati, jim je naj večé veselje.

G. Hilbert se vmes oglasi ter pravi, da je z govornikom enih misel (kako to? pred ni bil! Vredn.) Značajno znamenje čistega kavkaziškega zaroda je oslovska barva čebele. (Spet strastno od g. H.! Vredn.)

G. Lehcen misli, da s tako obravnavo se ne bode veliko pridelalo. On je teh misel, da pri vspehu večem ali manjšem z ptujimi plemeni je naj več na čebelarju ležeče. Je čebelar kos takemu delu, ima tudi dober vspeh (se vé pri ugodnih okoljšinah), če pa tega ni, je izid bolj ali manj slab. Navadno se ptuje čebele preveč motijo in z vednim odperanjem nadležujejo in s tem tudi dražijo. Enako navadno je, da se preveč pitajo iz lahko umljivih vzrokov. Drugi vzrok je, da se ptuje čebele takoj prvo leto našega podnebja ne navadijo, ampak le sčasoma, čez več let se vdomačijo. Gotovo je tudi od tega vspeh odvisen, kar pa marsikteri čebelarji pregledajo. G. Lehcen misli, da bode še naj boljša laška čebela. O kavkaziški se zdaj še ne more pravično soditi, ker je premalo časa med seboj imamo, tedaj premalo poznamo. Vsaki

pa naj se ogiblje, denar izmetovati za reči, katerih še dobro ne poznamo. Kako reč le nezmirno hvaliti, slabih lastnosti pa ne v poštev jemati, dobri reči naj več škoduje.

(Sklep prih.)

Čebelarstvo v Kaplandu.

Znano je, da je angleška vlada po dokončani vojski s Kafri trapistom ponudila nekaj zemlje za naseljitev in misijonstvo. Iz Banjeluke je šel znani o. Franc z več drugimi brati tje in naselitev jako napreduje. Trapisti se pečajo mnogo s kmetijstvom, zlasti radi obdelujejo puste kraje in mnogokrat spremenijo močvirje in goličave v naj rodovitniša zemljišča, skoraj v izgledne verte. O. Franc je že večkrat popisoval, kako marljivo sekajo, kopajo in delajo, da si iz do zdaj nerodovitne zemlje „v potu svojega obraza“ potrebni kruh služijo ter Kafrom z izgledom svetijo. Vsega drugega ne bomo v „Čebeli“ priobčevali, a kar pripoveduje o novem čebelarstvu, pa vendar ne moremo zamolčati.

Že meseca septembra, l. 1880 je iz svoje naselbe v Dundrody pisal — šaljivo in resno, kakor je že njegova navada: „Ta teden smo se lotili pridelovanja medú in voska. Ne storimo tega brez načerta, kakor bi nam ravno na misel prišlo, ampak se ravnamo po starem poterjenem vodilu: „Železo se mora kovati, dokler je vroče“ in „ptička zgrabiti, kadar nam v roke prileti“. Afrikanski september je vaš marej, tedaj začetik spomladi, kadar čebele nove rodovine vstanovljajo; vi pravite, da rojijo.

Naj opomnim, da tukaj je mnogo, mnogo čebel, toraj tudi pod vsakem ternovem germom svojo svatovsko godbo imajo; da, takih čebelnih svatovščin (rojev) je tukaj več kakor v Bosni eiganskih svatovščin. Naša dva brata, ki se malo na čebelarstvo umeta, sta vse drugo delo pustila ter začela le edino divje roje loviti in tedaj pripeljata ali prineseta vsaki dan mnogo vjetnikov domú.

Predvčerejšnjem, ko je bilo ravno tiho vreme, sta vjela 7 rojev in še posebej 3 matice, katerih dve ste njima pa spet všle, ker zarad pomankanja nista mogla vsaki posebej sobice za stanovanje odkazati. Kadar prideta domú, zgrabita v naglici po vsem, kar jim pod roke pride, po starih zabojih, celo tudi skledah. Če bode še dolgo tako, bo treba kar streha čez ves Kapland razpostreti in v čebelnjak spremeniti. O poludne je tú, kakor bi človek na kaki sloveči božji poti bil; komaj ena procesja romarjev v cerkev odide, že se prikaže na levi in na desni druga. Roji tú vse v posest vzamejo, kar je votlega: votline v bregovih rek in potokov, votline po skalah, v zemlji, da v truhljenih drevesih, se umé samo po sebi.

Taki novi roji imajo navadno po 6 do 8 tisoč čebel, tedaj niso naj večí ne naj manjši. Nek francoz, ki menda umnega čebelarstva toliko umé, ko zajic bobnanja, mi je te dni rekel: Čemú neki čebele lovite? — Prazno delo; pustite jih v votlinah ter jih pozneje umorite in oropajte, kakor tudi Hotentoti delajo.

Danes novi roji že prav marljivo nosijo ter se deržijo naše hiše. Glejte, tako so se „Kafri“ „Švabom“ (Nemcem) hitro podali! Da bi se nam le tudi dvonogati, nekrilati v njih lasten blagor kmalo podali!

Znabiti vam bom zamogel sčasoma še marsikaj zanimivega o tukajšnjem čebelarstvu poročati. Za danes le toliko, da smo zarad velike vročine čebelnjak v zemlji naredili; namreč votline z nežganih opek, kakor panje, v katero bomo romčeke obešali in s slamo pokrili. Zarad mravelj ga bomo obdali z okopom ali žlebom, v kterega bomo vode napeljali.

—*—

Malo statistike.

O popisovanji ali ljudskem štetji l. 1870 je bilo popisanih 25.203 plemenjakov (panjev) za prezimovanje. O enaki priliki l. 1880 se je naznanilo in zapisalo 32.125 plemenjakov. Po skerbnem popraševanji za statistiko, katero mora predlagati vsako leto kmetijska družba, se je letos naštelo 53.920 plemenjakov.

Naj tudi številke niso natanjčne, zlasti pa gotovo premajhne, vendar kažejo nekak pospeh in napredek pri čebeloreji.

—*—

Dopisi.

Općina 20. junija. Lansko leto sem se nadejal naj boljše letine, pa bila je srednja. Na ajdi so namreč čebele prav dobro brale, méd se je že vidil na zadnjih satovih, pa imeli smo še čez tedin dni naj boljše paše na ajdi; saj mi smo tako mislili. Ali nenadoma se pridervijo nekega dné sivi oblaki in vsipljejo sodergo (solca) čez ajdo. Škode na polji ni bilo sicer kakor navadno po toči, ali čebelna paša je bila preč in panji so bili le sredno dobri.

Spet letos sem se nadejal prav dobre paše na spomlad; kdo bi se tudi ne po toliko lepi zimi? ali zopet sem se opeharil. Konec aprila sem naredil nekaj umetnih rojev, ki se dobro obnašajo. Dobil sem potem od starih dva družeca in enega tretjinčeka, kterega sem razdelil v štiri matične panjičke. Ednega sem mogel kmalo porabiti, ker izrojenc je o prašenji matico zgubil. Tri druge imam še ter jih bom potreboval znabiti še v enaki nezgodi, ali pa jih porabil meseca julija za umetne roje. Takih malih panjičev za odgojevanje matice potrebuje vsak čebelar; ne vé, zakaj se na-to ne pazi. Koliko manj panjev, izrojencev in rojev bi se ugonobilo, naj bi čebelarji oplo-dene matice vedno pripravljene imeli.

Kako neugodna je spomlad za čebelarje, bote lahko spoznali, če vam povem, da smo meseca maja in junija imeli navadno po 2°, 3°, 5° in 6° R. toplote — bolj prav mraza; danes je vendar že 8°. Verh tega je po dnevi vetrovno, ali brije sever ali tuli burja, vbogi čebelici pa ne ugaja nobeden. Če ne bode ob ajdi boljšega vremena, bode za čebele in čebelarja spet slaba. Pa — tolažimo se med tem, da bode boljše, kar je še vse lahko mogoče. Z Bogom.

Iz Doba meseca junija 1882. Menda iz dobske okolice ni bilo še nobenega dopisa brati v „Slovenski Čebeli“! Naj se torej s tem oglasi ondašnji pušavnik in stari prijatelj pridnih čebelic, da zvé slovenski, čebelam prijazen svet, kako je s čebelarsvom v Dobo in bližnji okolici. Po dobski fari so

čebelnjaki redko nastavljeni; ali kar jih je, do male izjeme, shranjujejo precejšnje število panjev pod streho svojo. Naj več panjev se nahaja po starem stroji; ali tudi novjši niso ravno bele vrane.

Posebno marljivo pečala sta se s pauji novega stroja s premakljivim satovjem bivši tukajšnji kaplan, g. Franc Groznik, in poduzetni mladi gospodar ter ob enem izučeni živinski zdravnik, g. France Videmšek; nekoliko tudi Polde Nemeč, po domače Rapavčev. Posebno na dobrem glasu zaradi čebelarstva je od nekdanjega Jhan, ker se ondi čebele dobro počutijo, in lep dobiček čebelorejcem donajajo.

Tudi po krašinski fari bilo je minule čase več pridnih in za čebelarstvo vnetih gospodarjev, ki so imeli dokaj zaslužka od dunajske ceste, in ni bilo treba toliko terpeti za vsakdanji kruh. Od kar pa je železnica iz Celja v Ljubljano občutljivo skerčila gospodarjem obilen zaslužek po krašinski dolini, in so zaporedoma bile slabe letine za čebele, zmanjšalo se je število čebelarskih prijateljev; ker stari vneti čebelarji so pomrli, mladi sedanji pa so se bolj sadjoreje in drugega poprijeli, kar jim več gotovega dobička donaja. *)

Kako pa s pašo za čebele v Dobu in okolici? O začetku spomladi rado primanjkuje po dobski fari čebelam ugodne pašne. Zato pošiljajo nekateri čebelarji svoje čebele na pašo v Ternavo, malo raztreseno vasico tik dunajske ceste, konec krašinske fare, četert ure oddaljene od stare pošte na Colu. To pa zato, ker po solčnih sterminah nad Ternavo prav zgodaj in obilno cvetijo teloh in resa. Kakor hitro pa spomladansko solnce do dobrega razgreje bolj močvirnate travnike krog Doba, poganjajo rastline svoje glavice iz tal, da so prostorni travniki in pašniki podobni cvetlično-šekastim preprogam. In razvijanje mnogobrojnih cvetlic verstijo se s tekom časa tako ugodno, da imajo pridne čebelice vedno naj boljšo pašo. Koliko živeža imajo pa še le čebelice, ko začne na prostornih njivah ajda cvetiti! Bi rekel, da so skorej v zadregi, katere njive s prelepim belim cvetjem bi se poprej lotile, kje prej obirale sladčico, ktera že od dalječ popotnikom prijetno vonjavo ponujajo. Letos imele so tudi nekej pašne po smerekah obširne loze — ali kakor tukej pravijo — gmajne krumperske grajščine. Bog daj skorej bolj ugodnih letin za ljube čebelice, da bi čebeloreja bolj oživela, in se pokazal obilni sad „Slovenske Čebele“, podučnega in mikavnega časnika, ki je vreden vsestranske, prav obilne podpore, da se blago čebelarstvo med kmečkimi gospodarji razširi in vterdi.

M. B.

Kratek životopis r. g. Lukeža Porente.

Rojen je bil r. Luka, kakor tudi r. Jugovic, v Stari Loki 12. oktobra l. 1823. V mašnika posvečen je bil l. 1848. Koliko časa je „pohajkoval“, ne vemo. Nekoliko gotovo, kakor takrat vsak. Bilo je namreč takrat posvečenih vsako leto redno saj 20 bogoslovcev. Ker so bile vse službe zastavljene, je

*) Zakaj pa ne s sadjorejo tudi čebelarstva gojiti? Oboje se prav dobro strinja ter drug drugega prav zdatno podpira. Vsak marljiv čebelar je tudi sadjerejec, in umen sadjerejec bi imel biti tudi čebelar že zaradi obilnišega pridelka sadja. Vredn.

mogel vsak nekoliko časa čakati, nekteri celo leto in še dalje, kar so nekteri šaljivo in resnično imenovali „pohajkovati“; drugi drugače.

Znamenito je bilo pri njemu, kar se ne primeri kmalo, da je celo svoje življenje le v eni fari služboval, namreč v Bohinski Srednji vasi, kjer je tudi umrl. Naj pred je nekoliko staremu svojemu stricu, župniku pomagal; potem je njegov kaplan postal in ostal do njegove smerti. Prosil je po smerti strica za duhovnijo, jo dobil in postal njegov vsestranski ded. Pastiroval je potem kot župnik v Srednji vasi do svoje smerti, ki je bila 3. rožnika tek. leta; toraj blizo celih 34 let.

Lahko se umé, da je poznal vsakega otroka, da, tudi vsakega farana od glave do nog, z njegovo dobro in slabo lastnostjo; saj o toliko letih je prvi rod večinoma izmerl in prirastel popolno nov. Bil je pa tudi vnet pastir svoje čede, kar se ve da tú na drobno ne moremo razlagati. Enako vnet je bil za cerkev, katero je vso prenovil in ozaljšal. Če se ne motimo, je že tudi on nov farovž postavil.

Kar se tiče čebelarstva se mora reči, da r. župnik Porenta je bil eden naj bolj vnetih in tudi izvedenih čebelarjev. Prezimoval je zadnja leta navadno 120 do 140 panjev; od katerih je poletni čas večkrat imel 300 do 350 panjev. Ker v Bohinji ni veliko ajde, je potoval navadno vsako leto s svojo čedo v kraje, kjer obilno ajde sejejo, v vodiško ali smledniško okolico. Da je tú včasih dobro, včasih srednje ali tudi prav slabo opravil, se umé samo po sebi. Pa to ga ni nikdar razjarilo, da bi bil rekel, kakor marsikteri čebelar: Saj ni vse vkup nič ter toževaje vse popustil. Ne, ampak v spoznanji, da je pri vsaki reči tako, delal je neutrudljivo naprej in s svojo vstrajnostjo je pokazal, da čebelarstvo z umnostjo in marljivostjo oskerbljevano, je nekaj in sicer duševno in tvarinsko jako prijetnega in koristnega. Slišati je bilo, da je letos malo pred smertjo, ker je zarad bolezní čutil, da ne bo mogel več delovati, vso svojo čebelno naravno prodal za 1200 gld., kar je prav lahko verjetno.

O začetku in napredku svojega čebelarstva sam pripoveduje v vvodu male po kmetijski družbi izdane knjižice „Nov kranjski panj“, da je po malem in po starem čebelariti začel l. 1849. L. 1857 mu pride bolj naključni kakor iskanji čebelarska knjižica v roke: „Illustrirter neuester Bienenfreund“, iz ktere se je učil nov način čebeloreje po Dzierzonovem navodu, t. j. s premakljivimi satniki. Kot umen in ukaželen čebelar je takoj spoznal veliko prednost novega umnega čebelarstva, in takoj je tudi začel poskušati s premakljivim satovjem, ktereга potem do svoje smerti ni več zapustil. Naj bi se od njega tako marsikteri veternaški čebelarji učili, ki mnogokrat mislijo, da nov panj jim bode kar sodčeke z medom in mošnjico z denarci — tisoči — napolnoval! Mar li mislite, da je šlo ranjkemu Porenti vse tako po sreči, kakor zadnja leta njegovega življenja? Oj pač ne; pisatelju tega je sam pripovedoval, kako mu je marsikaj nagajalo, marsikaj tudi popolno spodletelo, ter mu skušnjave delalo. Kakošnje neki? Take, kakoršnje naše nevedne ali nepoterpežljive čebelarje navadno premagajo, da vse popusté ter pravijo: „Saj je vse vkup nič“. Ali r. gosp. Lukež ni bil čebelar te baže, veliko več je v novič poskušal, popravljal in se trudil; tako je iz malega veliko prirastlo in nevedni začetnik je postal mojster; pa, kakor rečeno, vse

to ni prišlo samo so sebi, ampak je mnogo čital in premišjeval, poskušal in se trudil, leta in leta, dokler je postal, kar je poslednjič bil, namreč res izveden, umen čebelar, kteremu čebelarstvo ni bila igrača, ampak koristen oddelek kmetijstva, poln vedrila in dobička. Naj bi si to naši nepoterpežljivi čebelarji zapomnili!

Pa — povernimo se k r. župniku Porenti. 22. novembra l. 1871 je sl. kmetijska družba sklicala mali zborček izvedencev v posvetovanje zarad vpeljave delovanja s premakljivim satovjem in takrat se je r. župnik oglasil s svojim novim panjem. Se vé, da je bil še mnogo drugačen in okorniši, kakor zdaj, pa vravnán je bil po Dzierzonovem navodu, tedaj kot začetek je dobro služil. L. 1874 smo mu poslali naš društveni panj na ogled, kterega je potem tudi za čebelarsko društvo nekoliko časa izdeloval. L. 1876 je pisal za „Novice“ svoj „Nov kranjski panj“, kterega je kmetijska družba tudi kot poseben odtis v mali knjižici izdala. Potem se pa očitno ni veliko več oglašal ter le bolj tiho, a vedno marljivo deloval.

Pri prvem občnem zboru osnovanega čebelarskega društva je bil tudi on navzoč ter bil tudi za odborniškega namestnika izvoljen. Zavolj daljave, ker se ni mogel odbornih sèj vdeleževati, je leto potem odstopil, a društveni ud in podpornik še vedno ostal.

Tako je tedaj r. gosp. župnik Porenta vedno in vstrajno deloval, bodi si očitno, bodi si bolj tiho in domače, pa za blago čebelarstvo je živil in goril do kratkih dni pred svojo smertjo. Naj v miru počiva!

Čebelarji pa naj njegovega izgleda ne pozabijo, ter se ranjkega še dolgo spominjajo s tem, da ga zvesto posnemajo!

Naj omenimo tú še drugega izvrstnega čebelarja, ki sicer našim bralcem ni bil toliko znan, ki je pa vendar naš soderžavlján bil ter čebelaril čez 36 let.

Gabrijel Pavlik je bil župnik v Totmegier na Ogerskem. Začel je čebelariti nekako ravno takrat, ko se je župnik Dzierzon oglasil s svojim premakljivim delovanjem, od katerega se vé da Pavlik od začetka ni nič vedel. Pozneje je vse poskušal, kar je kaj novega zvedil. Njegov čebelnjak je prava razstava vsih znanih in neznanih panjev. Prezimoval je navadno tri do štiri sto panjev; koliko jih je potem čez leto imel, si vsak lahko sam misli.

Obiskoval je navadno vse občne zборе. Dasi sam izvedenec, je vendar govore tako zvesto poslušal, kakor bil bi še le začetnik. Še se spominjamo, kako je l. 1879 v Pragi vneto govoril in vabil, da bi prihodnji občni zbor bil v Buda-Peštu. Ko je nekdo ugovarjal, da je predalječ, so se mu kar oči zasvetile, ter je resno in šaljivo rekel: „Mar li je za nas Ogre Nemčija bližej, kakor za vas Nemce Ogerska?“ Vse se posmehne, in nasprotnik umolkne.

Pred malo leti je zarad pomanjkanja prostora čebelnjak postavil v nek prazen kot na mirodvoru (britofu). In zdaj obletavajo osirotene čebelice grob svojega skerbnega očeta, kar se pač malo kteremu čebelarji tako primeri.

Umerl je blagi župnik malo dni pred g. Porento, namreč 26. maja tek. leta. Naj v miru počiva!